

Kan menighetens tidshusholdning bli avsluttet tidligere enn dagen da Israels trengselstid starter?

Av Jan Lilleby

Bemerk, at jeg med denne artikkel ikke 'profeterer' noen eksakt dag osv. for når Gud henter menigheten inn til seg!

Det synes helt klart at menigheten IKKE vil være på jord når dagen kommer at Den store Trengsel (Matt. 24, 21-22) for Israel starter opp, med sine syv år med overnaturlige katastrofer og inngrep fra Gud for å få Israel til å akseptere Jesus som Messias.

Menighetens tid startet idet at Israels fall var et faktum, slik det framgår av Apg. 28, 25-28 – der Paulus måtte bryte med Sanhedrin rådet i Roma fordi de ikke alle ville akseptere Jesus som Messias. Jerusalem og Israel var allerede på randen til å bli gitt opp fra Guds side, men han lot Paulus sendes til Roma våren år 60, etter å ha forlist med skip på Malta (Apg. 27-28). Romerske vaktstyrker reddet Paulus fra den vanvittige religiøse mobben ved tempelet og fikk tatt ham ned til Cæsarea om natten i et oppbud på 470 centurioner!

Roma-møtet med de elleve synagogelederne der, ble en «Siste skanse» for Israel til å akseptere Jesus nasjonalt, slik det var Guds vilje at de skulle. Men disse lederne splittet seg, da noen holdt med Paulus og andre var imot. Dermed ble det fra Guds side tatt som en *nasjonal endelig benektelse av Jesus som Messias*, og Israel var fra dette tidspunkt å anse som åndelig frafalne fra Gud.

Paulus' ord i Apg. 28, 28 er megetsigende:

«Så skal dere da vite at denne Guds frelse er blitt sendt til hedningene, og de skal høre.»

Gud var fra dette tidspunktet, rent åndelig talt, ferdig med å tale til Israel, hans gamle eiendomsfolk. Paulus var den siste Herrens apostel/profet som talte til Israel på oppdrag fra Gud Herren. Etter Paulus så finner vi ingen annen autorisert røst som henvender seg til Israel – det er helt tyst fra himmelen, og slik har det vært helt siden år 60 da bruddet kom.

Apg. 28, 29-31 vitner at Paulus prøvde å få de stivbeinte jødiske lederne i Roma til å høre, men det rapporteres intet fra Lukas (som skrev Apostelgjerningene) at det ble noen nye omvendelser hos dem.

I historisk tidslinje, etter Apostelgjerningene, så er det at vi finner Efeserbrevet og Kolosserbrevet der vi for første gang finner Paulus sitt nye nådeevangelium og læren som dette evangelium er tuftet på.

Det er arketypisk at Paulus i Ef. 3, 1 – etter først å ha uttrykt sin begeistring over efesernes tro på Kristus – gir oss et sikkert ord om sin nye tjeneste. Tidligere var han utsendt for å tale til Israel i Romerrikets provinser, men plutselig i år 63 da Efeserbrevet ble skrevet, sier han:

«Derfor bøyer jeg mine knær, jeg, Paulus, som er blitt Jesu Kristi fange for deres skyld, DERE HEDNINGER.»

Nå var det ikke lenger Paulus i tjeneste for kongerikets evangelium, dette at Israel ved Jesu gjenkomst skulle opprette kongeriket for dem med Jesus som konge, - nei dette var blitt lagt på is inn i en fjern framtid... nå var han BLITT (gjort til) en tjener/fange for at vi hedninger skulle få et nådeevangelium. I dette evangelium er ikke frelseshåpet et kongerike på jord, slik som med Israel, nei, det er oss gitt en nådefrelse som har himmelen oppe hos Kristus som frelseshåp (gresk: Epiuranos).

Hans uttrykk «Jesu Kristi fange» henviser til at han ble fengslet for annen gang, men da ikke i et leid husrom slik som da han ankom i år 60, men etter å ha vært i frihet en kort stund, og så blitt fengslet og satt i regulært fengsel i Roma. De fleste teologer og bibelkyndige er enige om dette.

Men da han talte til Sanhedrin i Roma år 60 (Apg. 28, 20) påpekte han tydelig for dem at «...det er for Israels håps skyld jeg bærer denne lenke.» Vi hedninger var ikke inne i bildet enda – han talte til **jødernes ledere** for at Israel skulle omvende seg og få Jesus tilbake fra himmelen og det lovte kongeriket etablert. Det stod og falt med hvilken avgjørelse Israel tok, ved sine ledere i Roma! De valgte feil og dermed falt Israel stygt.

Men altså, fra Efeserbrevet/Kolosserbrevet (skrevet i samme tid) presenteres det i verden et nytt evangelium, der frelsen er fri, den har ingen paktsforhold til Gud, men vi har en fri frelse som gis oss idet vi kommer til tro på Kristus, og det avkreves ingen ritualer for rensing slik det var i jødedommen og Mose lov, nei, Mose lov var nå avskaffet (Ef. 2, 14-15) og skilleveggen mellom hedning og jøde revet ned, for de to var ved nådetroen gjort til «Ett nytt Menneske». Ef. 2, 8-9 er tydelige:

«For av nåde er dere frelst, ved tro. Og dette er ikke av dere selv, det er Guds gave. Det er ikke av gjerninger (som foreskrevet i Mose lov), for at ikke noen skal rose seg.»

RETT FORSTÅELSE AV TIDSSKIFTET I APOSTELGJERNINGENE

Det er tydelig at dette møtet i Roma våren år 60 var et faktum. Og det var i den anledning at Gud måtte ta farvel med Israel, de ble regnet som helt frafalne fra ham fordi de ikke ville omvende seg, ALLE SAMMEN. Dette var et krav fra Gud. Nasjonen måtte motta Jesus, alle sammen. Når de så

hadde gjort dette, skulle Gud sende Jesus ned til Israel igjen og kongeriket bli etablert j.fr. Peters taler i Apg. 2 og 3 – «Fatt da et annet sinn og omvend dere, så deres synder kan bli utslettet, for at **husvalelsens tider kan komme fra Herrens åsyn**, og han kan sende den Messias som forut er utkåret for dere, Jesus, ham som himmelen skal huse **INNTIL DE TIDER** da alt det blir gjenopprettet som Gud har talt om ved sine hellige profeters munn fra eldgamle dager av.»

Peter talte ikke om noen gjenopprettelse av Israel langt inne i en fjern framtid, nei, han talte ut ifra at gjenopprettelsen av Israel som kongedømme skulle skje ved nasjonens fulle omvendelse!

Og Paulus og møtet i Roma ble endestasjonen for Israel, og siste frist til og faktisk omvende seg nasjonalt.

Til historien hører det med at Flavius Josefus nevner at den romerske guvernøren Festus ble syk (omkring år 63, da Paulus skrev Efeserbrevet) og reiste til Roma for å bli hjulpet. Dette fikk presteskapet i Jerusalem til å gripe til overmot. I Festus sitt sykefravær (han døde i Roma og kom aldri tilbake) så våget Ananias II (ypperstepresten, han som slo Paulus i ansiktet) å arrestere Jacob og eldstelederne i den messianske menigheten der, og fikk dem steinet til døde.

I frykt for denne forfølgelsen flyktet de øvrige medlemmene opp til Pella, og bare noen få ble igjen i Jerusalem. Så timingen med at Paulus hadde sitt møte med Israels ledere i Roma, samtidig som forfølgelsen og mordene i Jerusalem skjedde, var ganske i ledtog med Herren og hans plan.

Både den onde gjerning mot menigheten i Jerusalem, samt fornektelsen av Jesus ved Sanhedrin i Roma fikk Gud til å forkaste Israel. Det ble helt slutt på apostlenes forkynnelse til Israel om kongeriket. Men i stedet kom Paulus' frie nådeevangelium fram og han etablerte dette evangeliet lenge før det fantes 'trykte' utgitte evangelier i markedet. Matteus kom i år 80, Markus i 83, Johannes i 90-92, og Lukas kom antakelig i år 73, men det diskuteres også om det kom i 62. Det ble Paulus sitt nådeevangelium som ble dominerende i provinsene, men dessverre finnes det ikke beviser for at hans evangelium nådde frem til Jerusalem og Israel, før romerne ødela landet.

Men først omkring år 66 – nesten 6 år etter at Paulus hadde konfrontert lederne i Roma – og at Israel åndelig sett falt fra Gud – ble opprøret mot Romerriket satt i gang i Jerusalem og spredte seg rundt om i flere fraksjoner innen Israels grenser. Og det hele endte i år 70, nesten 10 år etter at Israel var å anse som falne i Guds øyne! Det er historisk kjent at opprøret begynte fordi det var to rabbier der som begge påstod at de var Guds Messias, og de fikk oppildnet til å gjøre revolt.

Dermed får man ut av dette, i forhold til tidsaspektet med de 10 år, et inntrykk av at det ikke er noe sylskarpt

grenseskille mellom de to aktuelle tidshusholdningene: På den ene siden tiden med apostlene og deres forkynnelse av det Messianske tusenårsriket for Israel med Jesus som konge i Jerusalem, og på den andre siden, Israel som frafallent fra Gud og dermed et nytt type evangelium for frelse, nå ikke bare til Israel og proselytter, men til hele verden fritt – det vi har den dag i dag, nådeevangeliet ved tro uten gjerninger (uten Mose lov).

Den skrevne læren kom ikke før omkring år 63 ved Paulus, mens den muntlige forkynnelsen sikkert begynte med én gang i år 61-62.

Allikevel, Israel ble ikke straks ødelagt av Romerne slik Jesus hadde profetert i Matt. 22, 7 om kongens utsendinger som ble drept, og at Gud sendte sine hærer for å drepe de som hadde drept hans utsendinger (apostlene) og å svi av deres by, Jerusalem. Det gikk flere år faktisk!

Ja – vi fikk en ny tidshusholdning ved Paulus i år 62-63 da han gikk offentlig ut med evangelielæren vi leser i Efeserne/Kolosserne. Se Ef. 3, 1-4. Den frie nådefrelsen med himmelen som frelseshåp.

Men ennå stod jødernes tempel der, ennå var det jødedommen som rådde innen Israel selv om Gud anså dem som frafalne.

Det var altså to «lærer» som rådde grunnen: **1.**

Jødedommen med sin mosaiske Tora og som ennå ventet på en Messias, og de trodde ikke at Jesus var ham. **2.** De forjagete messianske Jesus-troende jøder som flyktet til Pella og andre steder på grunn av Ananias IIs forfølgelse av dem. Det frie nådeevangeliet nådde aldri fram til Jerusalem, og antakelig ikke heller til Israel i det hele tatt. Vi finner ingen skrifter som kan bevise dette.

Men i og med at Paulus satte i gang med det nye nådeevangeliet, IKKE i Israel, men i **Lille Asia** (det nåværende sydlige Tyrkia) så var det altså å regne som en ny tidshusholdning som var startet opp, og den forrige avsluttet. Men ikke med sylskarpe skillelinjer. Læremessig var det sylskarpt, for i jødedommen var Moses deres læremester, men for oss kristne troende hedninger var det nå Paulus som var læreren, og han erklærte Mose lov som avskaffet! Det var sannelig skarpt nok skille spør du meg.

VIL DET VÆRE SAMME FORHOLD I DET
MENIGHETENS TID TAR SLUTT?

Jeg synes selv at dette spørsmålet er godt. Men jeg kan ikke garantere at svaret vil være like godt...jeg er bare et vanlig menneske som tror på Jesus Kristus, og ikke noen allvitende apostel eller profet.

Men vi har jo Bibelen, og vi har den faktiske historien også.

Hvis du leser min artikkel om «Daniels sytti åraker» (er

lagt ut her i både norsk og engelsk språk) så har jeg der lagt fram bibelske beviser på vår tidsramme for når menighetens tid tar slutt og når deretter Den store Trengsel for Israel starter opp.

Rammen er særlig basert på **Hoseas 6 og hans profeti om de 3 dagene**, som ikke er vanlige dager, men de er tre tusen år. Tidsrammen fremsettes om Israel, at de etter 2 dager (to tusen år) skal bli gjenopplivet (nasjonen skal igjen bli Guds nasjon), og på den tredje dag, da skal de leve for Herrens åsyn – altså i tusenårsriket.

Jeg kaller dette for «Hoseas klokken» - for det går på en eksakt tidsangivelse.

Fra når regner vi at Israel døde som nasjon? Jo, selvsagt, det var i september år 70 da de ble utslettet og spredt, ja, de ble sendt tilbake til Egypt på slaveskip ihht. 5. Mos. 28, 68. Josefus bevitner dette i sin bok «Jødenes krig».

Regner vi så 2000 år ut fra jødisk kalender (ett år er 360 dager) så kommer vi til år 2041 for Jesu gjenkomst – altså da Israel gjenopplives som nasjon (etter at en trengselstid er overstått, med syv år). Dernest må vi trekke fra de syv årene med trengsel i Israel, fordi menigheten ikke er inne i denne – og da kommer vi til år 2034 for tiden da menigheten har avsluttet sitt virke på jord, og er tatt til himmelen.

Dernest kommer det et «men» - men kan vi ta dette som en sylskarp skillelinje tidsmessig...altså i positiv retning?

Jeg mener nå nei.

Det er *ikke gitt helt hundre prosent* at Gud gjør det slik at menigheten tas inn i det himmelske (se Kol. 3, 1-3 om at vi skal åpenbares med Kristus i herlighet) den selvsamme dagen som han starter opp trengselstiden i Israel. Det kan være snakk om en tidsglidning i positiv forstand: Gud kan finne på å ta menigheten inn i sin himmelske verden **FØR dagen med Israels trengsel** starter opp. Ja, det blir et tidsskille når trengselstiden starter, slik at nådeevangeliets tid ikke lenger er gyldig for frelse, - men tidsskillet kan allikevel innebære at det ikke umiddelbart blir framholdt noen erstattende frelsesforkynnelse med fri nåde. Hvorfor?

Fordi Guds profetiske program med å gjenreise Israel som en nasjon for seg, IKKE begynner med et nådebudskap men med doms budskap: Omvend dere til Jesus, for hvis ikke skal det komme ...og så får de høre Elias og Moses (se Åp. 11) forkynne for dem straffedommer med svære plager og katastrofer. Meteoror/asteroider faller på dem, vann gjøres til blod, himmelen stenges for regn, ja unevnelige skrekk tegn kommer over dem slik vi leser fra Åpenbaringsboken 6 og fremover.

Men i og med at Gud etter all sannsynlighet tar menigheten inn til seg i god tid før domstiden begynner i Israel, så vil dette være det siste ord fra oss kristne: Vår forsvinning fra verden i en slik gigantisk skala det her er

snakk om, vil være en sjokk-vekker for alle som ikke har villet tro det kristne budskap om frelse ved troen på Jesus Kristus! Dette vil skake og ryste verden i lengre tid, og media blir fulle av teorier og bortforklaringer...om hvordan det har seg med at nær en *milliard mennesker* bare er blitt borte over natten.

Kolosserne 3, 1-4 blir oppfylt, idet vi skal bli åpenbart med Kristus i den himmelske herlighet. Det kommer plutselig og uten noe om-og-men. De som tidligere hadde rukket å dø i troen, de gjenvekket til liv i det himmelske den samme dag. Paulus kalte dette for *«forløsningens dag»* -Ef. 4, 30.

Hva har skjedd?

Mens verden diskuterer og undrer seg over disse ting – så med ett – får de høre om at *to profeter* er dukket opp i Israel, de påstår å være Moses og Elias kommet fra den himmelske verden for å omvende Israel til Jesus Kristus! Åp. 11.

Hva må min konklusjon om dette bli?

Den blir at vår himmelfrelse lovt oss ved vår apostel Paulus, hedningenes apostel, kan *komme tidligere* til oss enn den tidsutregningen som jeg viste til ovenfor, med Hoseas-klokken. Jeg mener at vi senest vil bli tatt inn i det himmelske omkring år 2034. Men det kan altså komme *tidligere* enn dette!

Dette er godt nytt for alle oss kristne – jeg er *helt for* at det kan bli tidligere enn senere!

Vi skal ikke dermed gripes av hysterisk glede og i forfjamselsen og entusiasmen over at vi straks vil befinne oss i den himmelske verden, rote med våre privatliv...selge unna og slutte med alt mulig og så videre. Nei, vi kan ha en gledes full forventning om en snarlig inngang til det himmelske, til *forløsningens dag*, og allikevel leve og komme-og-gå til og fra jobb eller de ting vi sysler med. Men husk nå også at i manges øyne er år 2034 ut fra Hoseas 6 en nokså kort tid dersom kalkylen er riktig. Tolv år igjen på jord er ikke mye. Og om dette kortes ned – kanskje til 9 år, eller til 5 år ?? – ja, uansett taler vi nå om en svært så kort tid. Det er nå i skrivende stund september 2022.

Vi er ikke nødt til å foreta oss noe på grunn av at himmelen er nær forestående. Gud tar seg av oss troende på en så fabelaktig måte at vi knapt er i stand til å fatte dette. Nådefrelsen har slike dimensjoner at det er bare å gi seg over.

Paulus bruker ingen konkrete detalj-beskrivelser av *Guds metode* idet han tar oss inn i det himmelske. Det kan rett og slett være at vi bare i et hundredels sekund plutselig står i det himmelske – og vi vil forstå dette i det samme øyeblikk. Ingenting å være engstelige for. Eller, om det skulle behage Gud, kan han sende ut engler som geleider oss over i den himmelske verden og som kommuniserer med oss idet det finner sted. Vi vet ikke. Men vi vet at alle ting er i Guds hender – som er de aller beste hender å være i. Vi ser

fram til forløsningens dag alle oss troende kristne.
Vel uansett, tiden vil selv vise hva det blir til!

Gracepano.com